Morir-se

Per MiriamD el ds., 11/05/2019 - 19:00

La mare ja em deia de petita que arriba un moment a la vida que de cop i volta, només vas a casaments. Després, no saps què passa, que et passes la vida als tanatoris i a funerals. En les darreres 24 hores he estat al Tanatori de Sancho d'Àvila a Barcelona, a acomiadar familiars d'amics i companys de feina.

Quan ja se t'ha mort algú com el pare o la mare, ja saps com acaba la pel·lícula, però no et vacuna contra res. Jo em segueixo emocionant i continuo vivint-ho a flor de pell. M'impressiona el que veig, el que no veig, el que sento. Precisament en un d'aquests enterraments, el mossèn, el pare Roma, coneixia molt bé a la persona que enterràvem. I això fa una diferència abismal, perquè fins i tot els qui no coneixem la persona que s'ha mort, amb el perfil personal que se'n fa, ja la veiem.

Conèixer és estimar. En un moment de populismes, campanyes electorals virulentes de desacritar a l'altre, conèixer és una necessitat.

Els botxins, els assassins en sèrie, els terroristes… disparen contra un blanc, contra una idea, però no estan mirant als ulls (en general, ja sabem que el mal té moltes excepcions) a una persona. És com criticar a una organització que no coneixem, o els costums d'un poble on no hem estat mai. La persona sempre fa la diferència.

Al tanatori hem pregat pels morts que no tenen qui els pensi. Per tanta gent que es mor i no passa res, moren en la indiferència. La societat no és una entitat que apareix a les nostres vides: la societat som nosaltres. Si la volem millor, corregim-nos, millorem. Ens hi va tot.